

היה היה פעם ענק קטן. שמו היה
איגור. הוא היה מאוד אומלל כי
הייתה לו בעיה ענקית:

הענק הקטן

הנס וילהלם

הוא לא הצליח למצוא את עצמו.
הוא לא הרגיש ענק כמו האחים
או ההורים שלו. הוא היה קצת
שונה. הוא אהב ביותר להיות
לבד ולקרוא ספרים.

אבל לא היה זה כל כך פשוט למצוא מקום
שקט בסביבה. משפחתו של איגור רעה
מאוד. בצעקות וזעקות רמות הם רצו מעל
הרים ויערות, רדפו אחרי חיות בר והשתוללו.

הם תפסו עננים, זרקו ברקים
זה על זה הורידו שטפונות של
גשם.

איגור תמיד הרגיש כי הוא
מפריע להם. הוא חשב שאף
אחד לא אוהב אותו, אף אחד
לא מבין אותו ולא רוצה אותו
במשפחה.

ויום אחד איגור לא יכול כבר לסבול את ההרגשה.
הוא ארז את ספריו האהובים ביותר ובחמישה
צעדים ענקיים פשוט הסתלק!
עוד צעדים ענקיים אחדים וכבר הוא עמד בממלכה
אחרת, בקצה העולם. ושם פתאום שמע בכי
חרישי.

זה היה מלך קטן. הוא ישב תחת עץ ובכה מרות.
איגור שאל אותו "מה קרה? מדוע אתה עצוב כל
כך?"

המלך הביט עליו. תחילה המראה של הענק,
אפילו ענק קטן וצעיר, גרם לו לשכוח לרגע את
צרתו. אבל מיד פרץ שוב בבכי.
איגור ריחם על המלך הקטן. "מה קרה לך?"
שאל שוב.
"הציפור.. הציפור שלי!" בכה המלך הקטן "היא
עפה ואינני יכול למצוא אותה."
"איך היא נראית?" שאל איגור "אולי אוכל לעזור
לך לחפש אותה."

"באמת תעשה זאת?" שאל המלך הקטן וקפץ
על רגליו "תכיר את הציפור שלי מיד! זו ציפור
מיוחדת מאוד!"
"עלה על כתפי" אמר איגור וכרע ברך בדשא "כך
נוכל לחפש מהר יותר."
"יפה מאוד מצדך" ענה המלך. הוא טיפס על
זרועו של איגור, עלה על כתפו הימנית והתיישב
שם בנוחות, כשהוא מחזיק חזק באוזנו של
איגור.
"אני שמח שאוכל לעזור" איגור קרן מנחת.
היה כל כך טוב להיות למישהו לתועלת!

איגור והמלך הקטן חיפשו את הציפור ביסודיות בהרים,
בעמקים, בצמרות העצים ובדשא. הם פשוט חיפשו בכל
מקום!

הם ראו הרבה ציפורים, ורבות מהן היו ציפורים מיוחדות.
הם פגשו ציפור רוקדת, ציפור אמא עם ביצים בכל צבעי
קשת, וציפור שידעה לנגן בנבל. הם ראו ציפור שידעה
לקרוא ספרים, ציפור עם פרח על כנף וציפור ששיחקה
בכדורים.

"אולי תיקח הביתה את אחת מהציפורים
האלה?" שאל הענק הקטן.
"הו, לו" ענה המלך הקטן תוך אנחה
כבדה "הן באמת מעניינות ומיוחדות,
אבל הן לא כמו הציפור שלי. הציפור שלי
היא ציפור מיוחדת מאוד."
כנראה זאת ציפור מאוד מיוחדת, חשב
איגור. לא פלא שהמלך הקטן עצוב כל
כך.

איגור אפילו התחיל קצת לקנא. מדוע הוא לא מיוחד כמו
הציפור של המלך? אז כולם היו אוהבים אותו והוא
בוודאי היה חסר להם..
אחרי שעות רבות של חיפושים המלך התייאש. הוא
נשכב בדשא והתחיל שוב לבכות.
אז פתאום נשמע "קויק" שקט.
"מה אמרת?" שאל המלך הקטן.
"לא אמרתי כלום" ענה איגור "אולי זה קרקור של
צפרדע."
הוא הביט סביב, אבל ראה רק ציפור חומה קטנה עם
כנף שבורה. והיא שוב עשתה "קויק".
המלך הקשיב והסתכל גם הוא ופתאום אורו פניו!

המלך הקטן רץ אל הציפור, כרע ברך לידה והרים אותה בזהירות. "מה קרה? איפה היית? מאוד דאגתי לך" אמר המלך. הוא ליטף את הציפור הקטנה וחיבק אותה. הציפור הקטנה שברה כנף אבל הייתה רחוקה מדי מהבית כדי לחזור לבדה. איגור הופתע. את הציפור הזו, קטנה, חומה, חסרה כאילו כל חשיבות, חיפש המלך כל היום. מה מיוחד יש בה. היא אפילו לשיר לא יודעת! אולי היא יודעת משהו אחר, חשב איגור. הרי צריכה להיות סיבה כלשהי מדוע המלך אוהב אותה כל כך!

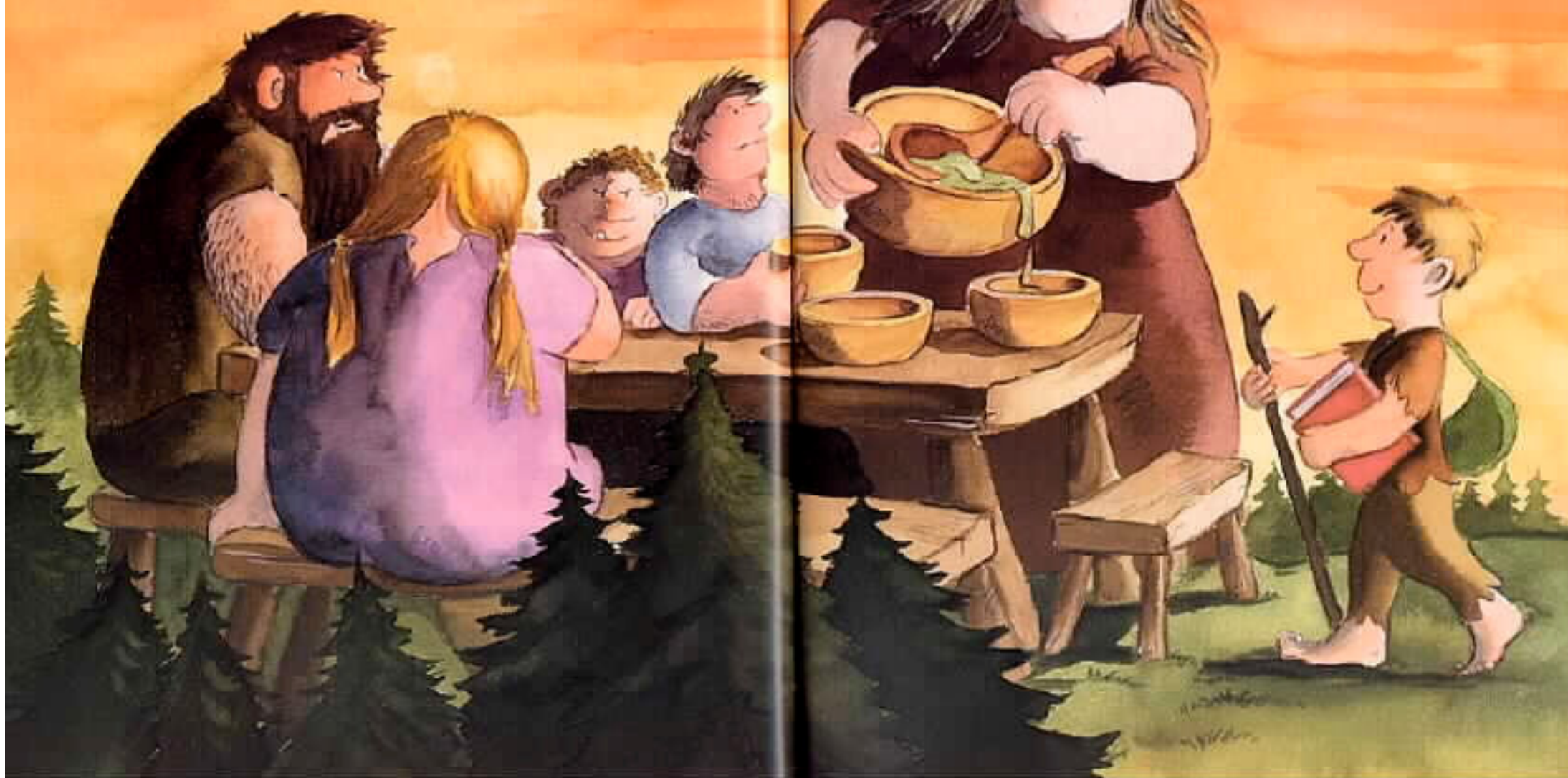
"מה יודעת הציפור הזו?" שאל איגור את המלך.
 "יודעת?" אמר המלך "אין לי כל מושג. אף פעם לא חשבתי על כך. אני פשוט אוהב אותה."
 "אבל בממלכתך ראינו הרבה ציפורים שיודעות לעשות דברים מעניינים. מדוע דווקא..." איגור לא המשיך. הוא לא רצה לפגוע בציפור הקטנה. ואז פתאום מצא תשובה לשאלה שלו. כן, יש ציפורים מוכשרות או יפות יותר בממלכה הזו. אבל המיוחד בציפור הזו הוא שהיא אהובה. לא בגלל משהו אלא פשוט כך..
 ואיגור הבין שכך זה גם אצלו. בשביל משפחתו הוא היה גם כן משהו מיוחד, אפילו אם לא היה כמו יתר הענקים בגילו!

"אני חייב לחזור הביתה" אמר איגור וקם.
"אבל רציתי שתהיה ממונה על הציפורים
בממלכתי" אמר המלך הקטן.
"תודה רבה, הוד מלכותו" ענה איגור "אבל
כרגע גיליתי איזו ציפור טיפשית הייתי עד כה."
המלך והציפור הקטנה צחקו. הם ליוו את
איגור עד גבול מממלכה והענק הקטן הבטיח
שעוד יחזור לבקר אותם יום אחד.

כשחזר איגור הביתה, הורים קיבלו אותו
בפנים חמורות. אבל כשהביט טוב
בעיניהם הוא ראה שם צחוק של אושר.

הענק הקטן שמח מאוד להיות שוב בבית!